

Ένας χαλγός σολν γούγος

Ντέμη Ρούσσα

Εικονογράφηση
Εύη Ρούσσα

Copyright 2020

Τίτλος: Ένας λαγός σαν γάλος!
Συγγραφέας : Ντέμη Ρούσσα
Εικονογράφηση: Εύη Ρούσσα

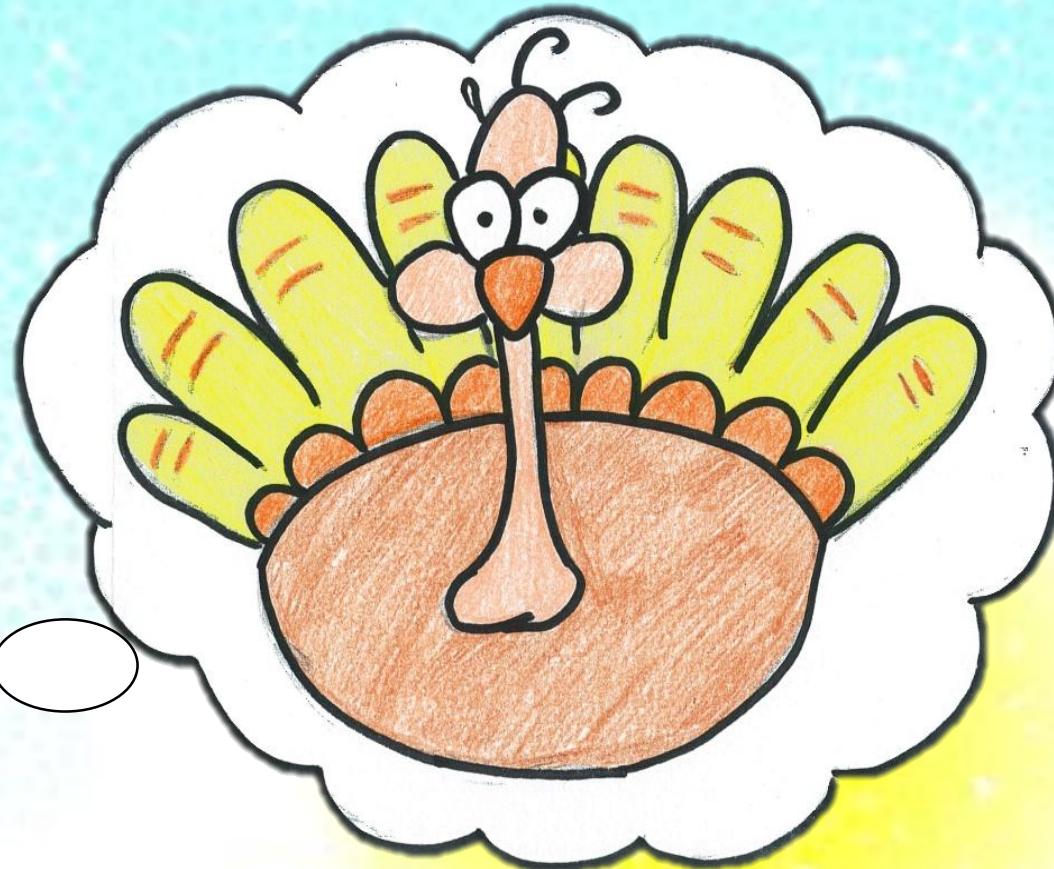
Copyright 2020
ISBN:978-618-85726-0-7

Το βιβλίο διατίθεται ελεύθερα για προσωπική χρήση ή εκπαιδευτικούς σκοπούς. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση του έργου σε ψηφιακή ή έντυπη μορφή με την προϋπόθεση της αναφοράς των δημιουργών. Δεν επιτρέπεται η πώλησή του με κανένα τρόπο.

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε με την καθοδήγηση της λογοθεραπεύτριας Γεωργίας Ρούσσα και της παιδαγωγού Εύης Ρούσσα, η οποία επιμελήθηκε και την εικονογράφηση, προκειμένου να ενσωματωθούν γλωσσικές ασκήσεις προσχολικής εκπαίδευσης μέσω της αφήγησης ενός παραμυθιού. Με λίγη μαγεία από το ξωτικό, με την επιμονή του Λώλου και με την αγάπη της παρέας του ο λαγός πλέον, δεν είναι γάλος, κι ας κανει γλου, γλου, γλου καμιά φορά στα αστεία.

Βρείτε τη συγγραφέα εδώ:
www.demi-roussa.wixsite.com/mysite

Ήτανε λέει μια φορά κι ένα καιρό ο Λώλος
ένας λαγός αλλιώτικος, ένας λαγός σαν γάλος!
Τη γαλοπούλα εννοώ. Και για να μην πολυλογώ,
ο Λώλος είχε δυο αυτιά πολύ πολύ μεγάλα
τα μάτια του ήταν στρογγυλά
κι η γούνα του σα γάλα.

Αλλά τα δόντια τα μπροστά πολύ τον ενοχλούσαν
και μπέρδευαν τη γλώσσα του
και τον στεναχωρούσαν.
Σαν άνοιγε το στόμα του να πει μια κουβεντούλα
έκανε μόνο γλου, γλου, γλου σα να 'ταν γαλοπούλα.

Κι έτσι μια μέρα που ήτανε μόνος και λυπημένος
συνάντησε ένα ζωτικό κι έτσι αποσβολωμένος
καθόταν και το κοίταγε!
Μα ούτε μία λεξούλα δεν είπε και τα δόντια του
μπέρδεψαν τη γλωσσούλα
και άρχισε τα γλου γλου σα να 'ταν γαλοπούλα.

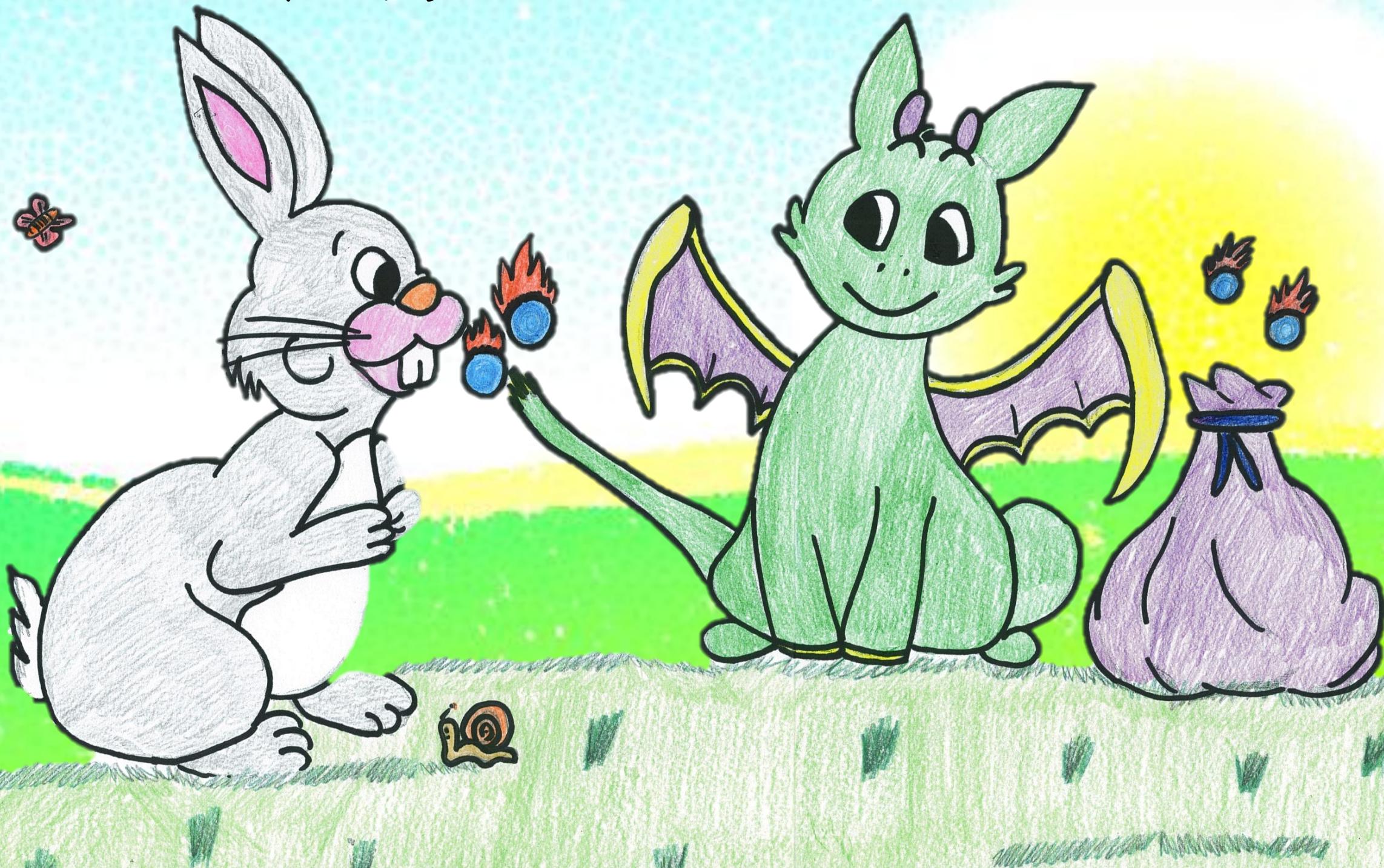

Το ζωτικό πλησίασε και του είπε με αγάπη:
«Λύλο, ξέρω πολύ καλά, σε βασανίζει κάτι γι
αυτό και εγώ το πρόβλημα αμέσως θα το λύσω».

Σου στέλνω την παρέα μου κι
όταν ξαναγυρίσω θα είναι όλα μια
χαρά! Αυτοί έχουν τον τρόπο, τη
γλώσσα και τα δόντια σου χωρίς
κανένα κόπο να μάθουνε να
βγάζουνε λεξούλες και φωνούλες!
Φεύγω μα εσύ περίμενε!
Έρχονται εκπληξούλες!».

Το ξωτικό τη θέση του έδωσε σ' ένα δράκο
που ήταν πολύ χαρούμενος,
κρατούσε κι ένα σάκο!
«Λώλο, κοίτα τα χέρια μου»,
του είπε κι απ' το σάκο
έβγαλε μπάλες με φωτιά!
«Και τώρα φιλαράκο θέλω να κάνεις φου και
φου, γρήγορα να τις σβήσεις.
Αλλιώς Λώλο καήκαμε, τι λες;
Θα προσπαθήσεις;»

Κι ο Λώλος έβαλε που λες τα δόντια στα χειλάκια
κι έκανε φου και φου και φου, έσφιξε τα χεράκια,
και πάλι φου και φου και φου
και σβήσαν τα μπαλάκια!
«Μπράβο σου Λώλο!! Μπράβο σου, είσαι πολύ σπουδαίος!
Θα σου αδειάσω τη γωνιά, μα έρχεται ο γενναίος!»

Ο δράκος χάθηκε, μα ευθύς ήρθε ένα λιοντάρι,
με μια γούνα ολόχρυση, ξανθή σαν το φεγγάρι!
Στο Λώλο κάθισε κοντά, σε μια σκιά από κάτω
και ξάπλωσε να κοιμηθεί!
«Και τώρα φιλαράκο», του είπε με χασμουρητό,
«Αν θες να μάθεις να μιλάς,
πρέπει να με ξυπνήσεις,
κι όπως κοιμάμαι και βαριά,
πολύ θα προσπαθήσεις».
Κι αμέσως άρχισε με γρ και γκρ να ροχαλίζει,
και γρ και γκρ και γρ και γκρ
σαν τρένο να σφυρίζει!

Ο Λώλος κάτι σκέφτηκε, πλησίασε στ' αυτί του και φώναξε:
iiiiiiiiiiii και αααααααααα και ουουουουου,
μα εκείνος τη βολή του! Καθόλου δεν κουνήθηκε! Μα ο Λώλος
δεν πτοήθηκε, πιο δυνατά φωνάζει,
και εεεεεεεε και αααααααα και οοοοοοοο και iiiiiiiii και τότε το
λιοντάρι, ξύπνησε και αγκάλιασε το Λώλο με καμάρι.

«Μπράβο!» του λέει, «έμαθες τις χρήσιμες φωνούλες!
Το α, το ου, το ι, το ο.
Φεύγω, το νου σου έρχονται οι
τέσσερις χιονούλες!»

Και το λιοντάρι έφυγε κι ήρθαν χιονονιφάδες,
χαριτωμένες λαμπερές, τέσσερις φιλενάδες!
«Λώλο!», του είπαν γελαστά, «θέλεις να έρθει
χιόνι; Να παίξεις και να κυλιστείς;
Μια αποστολή ακόμη! Θέλουμε τη γλωσσίτσα
σου να κάνεις πάνω κάτω, αριστερά και δεξιά.

Κοίτα μας, έτσι! Να το!
Κι όπως τη γλώσσα σου γυρνάς θα πέφτει και το χιόνι.
Λώλο μπορείς! Πάμε μαζί! Σε λίγο θα το στρώνει!»

Κι ο Λώλος τη γλωσσίτσα του ευθύς πάνω σηκώνει, κι ο ουρανός
φωτίστηκε με άσπρο άσπρο χιόνι!

Κι ο Λώλος τη γλωσσίτσα του κάτω την κατεβάζει,
κι ευθύς το χιόνι άρχισε τα πάντα να σκεπάζει!

Κι έπειτα ο Λώλος γύρισε τη γλώσσα του στο στόμα, αριστερά και δεξιά και
τότε απ' το χώμα, το χιόνι αναπήδησε κι άρχισε να χορεύει.

Τι μαγικό! Τι όμορφο! Κι ο Λώλος συνεχίζει, σαν το μαέστρο η γλώσσα του
το χιόνι συντονίζει! Πάνω και κάτω, δεξιά κι αριστερά γυρνάει,
νιώθει τόσο χαρούμενος! Όλο χαμογελάει!

Όσπου εκεί στα ξαφνικά, ήρθε πάλι ο ήλιος,
το χιόνι εξαφανίστηκε, το ζωτικό εμφανίστηκε,
ο πρώτος μας ο φίλος.

«Λώλο πως τα κατάφερες! Ένα μεγάλο μπράβο! Για
κοίτα πόσα έμαθες! Τώρα θα καταλάβω αν θέλεις
κάτι να μου πεις! Λύθηκε η γλωσσούλα, τα δόντια
σου τώρα μπορούν να φτιάξουν μια λεξούλα!»

Κι ο Λώλος με όσα έμαθε,
φωνούλες, γραμματάκια,
τη γλώσσα του πώς ν' ακουμπά
με τρόπο στα δοντάκια,
έβγαλε απ' το στόμα του
την πιο μεγάλη λέξη!
«Σ' ευχαριστώ», είπε ο λαγός,
κι όπως το 'χα προβλέψει
είπε κι ένα γλου γλου γλου,
στο τέλος για αστείο,
μα μεταξύ μας του φυγε!
Γεια σας λοιπόν! Αντίο!

γλου
γλου γλου

